

Arrest

nr. 98 575 van 8 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 juli 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. LOOBUYCK *loco* advocaat P.-J. STAELENS en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 25 september 2008 een asielaanvraag indient als niet-begeleide minderjarige vreemdeling. Op 19 mei 2011 neemt het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Op 21 juni 2011 dient de verzoeker tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad weigert de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest nr. X van 23 september 2011.

Op 16 juni 2010 dient de verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) in. Op 22 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk verklaard wordt. Dit is de bestreden beslissing, die op 26 juni 2012 ter kennis gebracht wordt.

De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt:

“Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds september 2008 in België verblijft, geïntegreerd is, Nederlandse taallessen heeft gevolgd, de opleiding sanitair installateur doorloopt, een brugproject heeft gevolgd, volgens een leercontract deeltijds tewerkgesteld is en deeltijds schoolloopt, een belofte voor een arbeidscontract van onbepaalde duur voor de toekomst kan voorleggen (attest van tewerkstelling), lid is van een sportclub, begeleider in de speelpleinwerking is en daartoe een opleiding tot monitor heeft gevolgd, goed begeleid wordt door de ouders van zijn vriendin, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene vroeg op 25.09.2008 asiel in België aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 27.09.2011 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het feit dat de asielprocedure ongeveer 3 jaar heeft geduurd, doet geen situatie ontstaan waardoor betrokkene aanspraak zou kunnen maken op een verblijfsrecht. Overigens betreft de termijn die in het kader van de asielprocedure werd vooropgesteld, conform art. 63/3 § 1 van de vreemdelingenwet, een termijn van orde.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene onmogelijk kan aanzien worden als een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid en zich nooit schuldig heeft gemaakt aan enige strafbare gedraging of in aanmerking is gekomen met gerechtelijke en/of politieke overheden, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene zegt te vrezen voor discriminaties en bedreigingen omwille van de onveilige toestand in Afghanistan en verwijst daarvoor naar verschillende krantenartikels, het UNHCR Global Report 2009, een artikel van Amnesty International en het reisadvies van FOD Buitenlandse Zaken.

Het argument dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken een negatief reisadvies voor Afghanistan geeft en stelt dat de veiligheidssituatie uiterst problematisch is, kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid. Het advies is niet van toepassing op betrokkene, die de Afghaanse nationaliteit heeft. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene.

Ook de verwijzing naar de rapporten en artikels; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Afghanistan en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn.

Ook wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en betrokkene geen persoonlijke bewijzen voorlegt en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

In de aanvraag wordt ook gesteld dat een verwijdering in strijd zou zijn met de internationale mensenrechtenverdragen, in het bijzonder het Internationaal Kinderrechtenverdrag en het EVRM; betrokkene duidt echter niet aan welke artikels - behalve artikel 3 EVRM - zouden geschonden worden

bij een terugkeer. Dit is aldus een algemene verwijzing en kan aldus niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Tot slot beweert betrokkene ook te vrezen voor zijn leven en vrijheid indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst omwille van de gekende problemen, doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven en vrijheid volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.”

2. Rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van het gelijkheidsbeginsel zoals vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. In een derde middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De middelen worden als volgt uiteengezet:

“II.1. Eerste Middel

Schending van het gelijkheidsbeginsel zoals vervat in artikelen 10 en 11 Grondwet

11.1.1 De verwerende partij werpt droogweg op dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd en dat de criteria dan ook niet meer van toepassing zijn. De verwerende partij doet dit als volgt:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9,3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Dit mag toch wel een beetje verwonderen gezien de verwerende partij — tot lang na datum van het vernietigingsarrest van de Raad van State d.d. 9 december 2009 — zich steeds geëngageerd heeft om deze criteria toe te passen, ditmaal in het kader van haar discretionaire beslissing.

De verwerende partij heeft alleszins — dit kan ze onmogelijk in redelijkheid ontkennen — bepaalde vreemdelingen wel geregulariseerd conform haar vernietigde instructie en dit na het vernietigingsarrest terzake van de Raad van State.

Ook al is er uiteraard geen gelijkheid in het onrecht, gaat het niet op om bepaalde vreemdelingen wel een voordeel te laten genieten volgend uit de toepassing van de vernietigde instructie, terwijl andere vreemdelingen dit voordeel niet genieten.

Op dit punt is het gelijkheidsbeginsel, zoals vervat in artikelen 10 en 11 Grondwet, geschonden.

II.2. Tweede Middel

Schending artikel 9bis Vreemdelingenwet

Schending materiële motiveringsplicht

II.2.1. Volgens de verwerende partij kan de verzoekende partij de buitengewone omstandigheden, waarom de regularisatie aanvraag tot machtiging van verblijf in België wordt ingediend, niet hard maken. Nochtans werd in de humanitaire aanvraag en in de vele actualisaties duidelijk aangegeven dat er wel sprake is van buitengewone omstandigheden, gezien verzoekende partij alternerend onderwijs volgt. Dit wil zeggen volgens een leercontract deeltijds te werk gesteld zijn en en deeltijds schoollopen. De verwerende partij kan dit gegeven echter niet ontkennen, gezien zij dit zelf in de thans bestreden beslissing aanhaalt.

Verzoekende partij argumenteerde dus dat haar opleiding een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Verzoekende partij is immers vrijgesteld van een arbeidskaart omdat zij op minderjarige leeftijd zich inschreef voor de beroepsrichting alternerend leren.

In het kader van dit bijzondere regime is de vreemdeling vrijgesteld van de arbeidskaart ookal wordt hij of zij illegaal.

Juridisch komt het erop neer dat zelfs wanneer het verblijfsrecht van zo'n vreemdeling in de meest strikte zin beëindigd wordt ingevolge een bevel om het grondgebied te verlaten, de vreemdeling vrijgesteld blijft van een arbeidskaart.

In zo'n situatie mag de vreemdeling dus verder blijven werken zonder eigenlijk langer hier te mogen zijn.

II.2.2. Terzake kan verwezen worden naar het KB houdende de uitvoering van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers van 9 juni 1999.

Artikel 2 van het Koninklijk besluit houdende de uitvoering van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers van 9 juni 1999 (B.S. 26 juni 1999) stelt dat de volgende personen zijn vrijgesteld van de verplichting tot het verkrijgen van een arbeidskaart:

«2 2°

a) leerlingen die de leeftijd van achttien jaar nog niet bereikt hebben, die aan geworven werden met een leerovereenkomst of met een overeenkomst inzake alternerend leren, erkend door de bevoegde overheid;

b) leerlingen die wettig in België verblijven en die aan geworven werden met een leerovereenkomst of met een overeenkomst inzake alternerend leren, erkend door de bevoegde overheid.”

II.2.3. In het “Jaarrapport 2004 - Tewerkstelling van buitenlandse werknemers in het Vlaamse Gewest” van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap (administratie Werkgelegenheid, afdeling Tewerkstelling, cel Migratie) leest men op p. 117 hoe art. 2, 22° geïnterpreteerd dient te worden:

a) Deze bepaling maakt het moge lijk dat illegaal in het land verblijvende minderjarige vreemdelingen eender welke vorm van alternerend leren (bijvoorbeeld individuele beroepsopleiding, deeltijds werken-deeltijds leren...) aanvatten bij minderjarigheid. Zij mogen deze gestarte opleiding nog verderzetten na hun 18de, maar kunnen binnen deze context geen nieuwe opleiding aanvatten.

In concreto vrijwaart men de werkgever-opleider van eventuele strafsancities indien hij bedoelde personen binnen voornoemd kader tewerkstelt.

b) Wettig in het land verblijvende vreemdelingen kunnen eender welke vorm van alternerend leren volgen.

II.2.4. De leerling die de leeftijd van 18 jaar bereikt tijdens zijn leerovereenkomst of zijn overeenkomst inzake alternerend leren en wiens verblijf niet of niet langer wettig is mag zijn opleiding voortzetten. Zijn vrijstelling inzake arbeidskaart geldt tot het einde van zijn opleiding.

De meerderjarige leerling, op het tijdstip van de aanvang van zijn opleiding, wiens verblijf onwettig wordt tijdens zijn opleiding mag zijn leerovereenkomst voortzetten. Men gaat ervan uit dat hij zijn vrijstelling inzake arbeidskaart behoudt tot het einde van zijn opleiding,

II.2.5. Deze onderwijsmaterie wordt verder decretaal geregeld.

Zowel het deeltijds beroepssecundair onderwijs als de leertijd worden geregeld door

- het decreet betreffende het stelsel van leren en werken in de Vlaamse Gemeenschap (juli 2008);
- het Besluit van de Vlaamse Regering houdende uitvoering van het decreet van 10 juli 2008 betreffende het stelsel van leren en werken in de Vlaamse gemeenschap (goedkeuringsdatum 24 oktober 2008, publicatiedatum B.S.23/01/2009);
- SO/2008/08: omzendbrief bij het decreet betreffende het stelsel van leren en werken in de Vlaamse Gemeenschap (juli 2008).

Uitermate relevant is artikel 39 van het decreet leren en werken dat ook voorschrijft dat leerlingen die het alternerend leren vanop minderjarige leeftijd aanvatten, vrijgesteld zijn van de arbeidskaart totdat de leeftijd Van 25 bereikt is.

- Decreet leren en werken artikel 39:

1 §1. Het deeltijds beroepssecundair onderwijs en de leertijd zijn toegankelijk voor jongeren die enerzijds aan de voltijdse leerplicht hebben voldaan en anderzijds de leeftijd van 25 jaar nog niet hebben bereikt Ze kunnen worden gevolgd uiterlijk tot het einde van het schooljaar waarin jongeren de leeftijd van 25 jaar bereiken.

In afwijking van het voorgaande kan een jongere evenwel bijzondere toelating krijgen om vanaf het begin van het schooljaar waarin hij deeltijds leerplichtig wordt het deeltijds beroepssecundair onderwijs of de leertijd te volgen. Die toelating wordt gegeven door de directie van het centrum voor deeltijds beroepssecundair onderwijs in kwestie of door Syntra Vlaanderen, naargelang van het geval, op advies van het centrum voor leerlingenbegeleiding waarmee de instelling voor voltijds onderwijs waar de jongere de lessen volgt, samen werkt. ’

Dit betekent dat iedere jongere die aan de toelatingsvoorwaarden voldoet, zijn opleiding kan volgen uiterlijk tot het einde van het schooljaar waarin hij de leeftijd van 25 jaar bereikt.

II.2.6. De verwerende partij heeft helemaal niet op dit argument gereageerd, minstens een volledig verkeerd wijze dat alleszins niet aanvaardbaar is in rechte.

Verwerende partij meent dat het alternerend leren van verzoekende partij geen buitengewone omstandigheid zou zijn.

Dat de verwerende partij ter zake de bal volledig mislaat blijkt ontegensprekelijk uit de thans bestreden beslissing:

Cf. de tekst van de bestreden beslissing (eigen markering):

“Het feit dat betrokkene sinds september 2008 in België verblijft, geïntegreerd is, Nederlandse taallessen heeft gevolgd, de opleiding sanitair installateur doorloopt, een brugproject heeft gevolgd, volgens een leercontract deeltijds tewerkgesteld is en deeltijds schoolloopt, een belofte voor een arbeidscontract van onbepaalde duur voor de toekomst kan voorleggen (attest van tewerkstelling), lid is van een sportclub, begeleider in de speelpleinwerking is en daartoe een opleiding tot monitor heeft gevolgd, goed begeleid wordt door de ouders van zijn vriendin, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

II.2.7. De verwerende partij beantwoordt dus het hoofdmotief van de verzoekende waarom zij meent dat de aanvraag ex artikel 9bis Vreemdelingenwet in België kan ingediend worden (“buitengewone omstandigheden”) volledig verkeerd.

Het materiële motief van verzoekende partij — deeltijds beroepssecundair met vrijstelling arbeidskaart (of supra) wordt dus door verwerende partij weerlegd met een volstrekt verkeerd materieel motief dat niet van toepassing is.

Het juridische motief waarop de beslissing steunt is dan ook pertinent verkeerde (niet toepasselijke) wetgeving.

Het materiële juridische motief waarop de thans bestreden beslissing steunt is dan ook niet in rechte aanvaardbaar.

II.2.8. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

II.2.9. Aangezien de bestreden beslissing in determinerende mate rust op een verkeerd juridisch motief strijdt de thans bestreden beslissing met de materiële motiveringsverplichting.

Aangezien alzo een juridisch motief dat in rechte niet aanvaardbaar is gehanteerd wordt om te motiveren dat niet aan de voorwaarde van de bijzondere omstandigheden uit de eerste paragraaf van artikel 9bis Vreemdelingenwet zou voldaan zijn, strijdt de bestreden beslissing dan ook met artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Hierdoor is de gehele beslissing gevitieerd en dient deze vernietigd te worden.

II.3. Derde middel

Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (formele motivering van de bestuurshandeling)

II.3.1. Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen luidt als volgt:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn. ”

Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen creëert dus plichten voor het bestuur op het epistemologische vlak van de besluitvorming.

De formele motiveringsplicht impliceert dus dat de formulering van de beslissing de juridische en feitelijke motieven moet bevatten die het bestuur overwoog bij het nemen van haar beslissing.

De formele motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio cognoscendi van het besluit.

Met andere woorden: de formele motiveringsplicht verandert niets aan de wezenlijke voorwaarden waaraan een besluit ingevolge de materiële motiveringsplicht dient te voldoen, maar verplicht een bestuur om de wezenlijke voorwaarden van deze beslissing afdoende te expliciteren aan de bestuurde.

Cf. daaromtrent MAST, DUJARDIN, VAN DAMME en VANDE LANOTTE:

Voor de inwerkingtreding van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen gold het principe dat de motieven op grond waarvan de bestuurshandelingen werden genomen

weliswaar zowel in rechte als in feite toelaatbaar moesten zijn (materiële motivering), maar in beginsel niet opgenomen

dienden te worden in de bestuurshandeling zelf (formele motivering). De wet van 29 juli 1991 heeft hierin een fundamentele wijziging gebracht. Voortaan moeten de bestuurshandelingen met individuele draagwijdte formeel gemotiveerd worden, tenzij een door de wet bepaalde uitzondering van toepassing is.

Het normdoel van de formele motiveringsverplichting bestaat er dus de bestuurde in staat te stellen de beslissing (feitelijk en rechtelijk te begrijpen)

De formele motiveringsplicht impliceert echter geenszins dat het bestuur in zijn motivering naar elk feitelijk en juridisch detail uit het administratief dossier van betrokkene dient te verwijzen. Het bestuur moet in zijn besluit de feitelijke en juridische motieven vermelden die aan zijn besluit ten grondslag liggen maar moet niet opnieuw het gehele bewijs voeren dat aan de grondslag van zijn besluit ligt. Indien men het voorwerp van de formele motiveringsplicht te extensief interpreteert dan zou er à la limite geen onderscheid meer bestaan tussen het administratief dossier van betrokkene - dat natuurlijk wel elke feitelijk en juridisch detail bevat - en het besluit zelf, wat uiteraard een absurde redenering is. Een te extensief geïnterpreteerde formele motiveringsplicht gaat in die zin tegen de geest zelf in van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen - de bestuurde zou immers het bos niet meer door de bomen zien en al helemaal niets meer begrijpen van de motieven van het bestuur bij het nemen van de beslissing.

Er kan ter zake verwezen worden naar vaste rechtspraak van Uw Raad.³ Cf. in die zin ook OPDEBEEK en COOLSAET

Een beknopte, maar duidelijke weergave van de motieven in de beslissing zelf volstaat; lange uitweiding zijn niet noodzakelijk vereist. Zeker bij een gebonden bevoegdheid kan een beknopte motivering volstaan. De gegevens waarop de beslissing steunt moet worden vermeld, maar niet gedetailleerd. De verplichting tot formele motivering mag men immers niet verwarren met het bewijs van de feiten. De uitdrukkelijke motivering komt dus niet in de plaats van het dossier, maar moet wel berusten op de gegevens van het dossier die ten grondslag liggen aan de genomen beslissing. ⁴

II.3.2. In de thans bestreden beslissing wordt nog steeds gesproken van artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980.

Wanneer de Vreemdelingenwet erop nagelezen wordt, kan dit artikel nergens terug gevonden worden en moet er vastgesteld worden dat dit niet meer bestaat.

Met enige goede wil kan er worden begrepen dat het om artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zou gaan. Het is echter niet aan de verzoekende partij uit te

zoeken wat de verwerende partij nu juist bedoelt; Zoals hier boven omschreven, moet de thans bestreden beslissing feitelijk EN rechterlijk te kunnen begrijpen!

Verzoekende partij kan enkel maar concluderen dat de bestreden beslissing, een standaard motivering is, die telke male opnieuw wordt gecopy-paste en geenszins betrekking heeft op de persoonlijke criteria van verzoekende partij.

In die zin zijn artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 gesconden!"

Gelet op hun onderlinge samenhang worden deze middelen samen onderzocht.

3.2. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling die zijn identiteit aangetoond heeft, een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven in principe moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt evenwel toegestaan om die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Vooraf en als algemeen principe dient te worden gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De "buitengewone omstandigheden" strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Het betreft omstandigheden zijn die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land

van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3.).

De toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz ... Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3).

3.3. *In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf vanuit zijn land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

3.4. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Waar de verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing verkeerdelijk verwijst naar artikel 9.2 van de Vreemdelingenwet, wenst de Raad op te merken dat de beslissing op andere plaatsen duidelijk verwijst naar het juiste artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet en aangeeft dat de bestreden beslissing in toepassing van dat artikel genomen werd. Bovendien stelt de Raad vast dat de verzoeker in het verzoekschrift zelf aangeeft dat waar gesproken wordt over artikel 9.2 van de Vreemdelingenwet “*met enige goede wil kan worden begrepen dat het om artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zou gaan*”. Uit het loutere feit dat de verweerder een materiële vergissing begaan heeft kan geen schending van de motiveringsplicht worden afgeleid. De verzoeker toont niet aan dat deze fout zijn belangen op enigerlei wijze heeft geschaad. Deze materiële vergissing kan dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Waar de verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing een standaardmotivering inhoudt, dient bovendien geduid te worden dat, indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS, 27 juni 2007, nr. 172.821).

3.5. De Raad merkt op dat de verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht, waarvan de schending eveneens door de verzoeker wordt aangevoerd.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

3.6. De verzoeker voert aan dat hij reeds sinds hij minderjarig was alternerend onderwijs volgt, wat inhoudt dat hij deeltijds onderwijs volgt en deeltijds werkt, waardoor hij tot het einde van zijn opleiding vrijgesteld is van de verplichting tot het verkrijgen van een arbeidskaart. Het volgen van alternerend onderwijs maakt volgens de verzoeker een bijzondere omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet uit, waardoor zijn aanvraag om machtiging tot verblijf wel degelijk wel degelijk in België kon ingediend worden.

De verzoeker verwijst naar het koninklijk besluit van 9 juni 1999 houdende de uitvoering van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers. Artikel 2, 22° van dit KB bepaalt:

“Zijn vrijgesteld van de verplichting tot het verkrijgen van een arbeidskaart:

a) leerlingen die de leeftijd van achttien jaar nog niet bereikt hebben, die aangeworven werden met een leerovereenkomst of met een overeenkomst inzake alternerend leren, erkend door de bevoegde overheid;

b) leerlingen die wettig in België verblijven en die aangeworven werden met een leerovereenkomst of met een overeenkomst inzake alternerend leren, erkend door de bevoegde overheid;”

Dit artikel werd gewijzigd bij koninklijk besluit van 6 februari 2003, dat in het verslag aan de koning vermeldt:

“De wijzigingen die door die bepaling aan artikel 2, 22°, van het koninklijk besluit van 9 juni 1999 werden aangebracht beogen hetzelfde als de wijzigingen van artikel 2, 3°, namelijk de minderjarige jongeren die onwettig verblijven de mogelijkheid te bieden om een opleiding onder leerovereenkomst te volgen of om alternerend te leren. De bepaling wordt uitgebreid naar de meerderjarigen om hen toe te laten een opleiding aangevat voor de leeftijd van achttien jaar te voleindigen.”

3.7. Uit het voorgaande kan afgeleid worden dat de verzoeker tot het einde van zijn opleiding die kadert in het alternerend leren is vrijgesteld van het verkrijgen van een arbeidskaart. De Raad wijst er echter op dat het volgen van onderwijs en het hebben van werk elementen betreffen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag. Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoord worden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend.

(cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De Raad merkt vervolgens op dat het gegeven dat de aangehaalde omstandigheden niet als buitengewone omstandigheden werden weerhouden, niet betekent dat de aangehaalde omstandigheden buiten beschouwing werden gelaten. Ten dezen stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de aangehaalde elementen die betrekking hebben op het alternerend onderwijs van de verzoeker. Dienaangaande wordt gesteld: *“Het feit dat betrokkene sinds september 2008 in België verblijft, geïntegreerd is, Nederlandse taallessen heeft gevolgd, de opleiding sanitair installateur doorloopt, een brugproject heeft gevolgd, volgens een leercontract deeltijds tewerkgesteld is en deeltijds schoolloopt, een belofte voor een arbeidscontract van onbepaalde duur voor de toekomst kan voorleggen (attest van tewerkstelling), lid is van een sportclub, begeleider in de speelpleinwerking is en daartoe een opleiding tot monitor heeft gevolgd, goed begeleid wordt door de ouders van zijn vriendin, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”*

De verzoeker laat met zijn louter betoog na om *in concreto* aan te tonen dat het volgen van alternerend onderwijs een omstandigheid is die een tijdelijke terugkeer naar zijn land van oorsprong, om er de

noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Met het louter betoog dat de verzoeker *“immers [is] vrijgesteld van een arbeidskaart omdat zij op minderjarige leeftijd zich inschreef voor de beroepsrichting alternerend leren. In het kader van dit bijzondere regime is de vreemdeling vrijgesteld van de arbeidskaart ook al wordt hij of zij illegaal. Juridisch komt het erop neer dat zelfs wanneer het verblijfsrecht van zo’n vreemdeling in de meest strikte zin beëindigd wordt ingevolge een bevel om het grondgebied te verlaten, de vreemdeling vrijgesteld blijft van een arbeidskaart. In zo’n situatie mag de vreemdeling dus verder blijven werken zonder eigenlijk langer hier te mogen zijn.”* toont verzoeker dit geenszins aan. Bijgevolg acht de Raad het niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk van de verwerende partij om deze elementen niet te weerhouden als buitengewone omstandigheden die het indienen van een aanvraag in België rechtvaardigen.

Daarenboven vermeldt de bestreden beslissing dat de aangehaalde elementen van integratie, hoewel niet weerhouden als buitengewone omstandigheden, wel kunnen worden onderzocht bij de behandeling van een aanvraag tot verblijf in ingediend in het land van herkomst, overeenkomstig artikel 9.2 van de Vreemdelingenwet.

3.8. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de door verzoeker aangehaalde elementen beoordeeld werden. Met zijn betoog maakt de verzoeker geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris op een kennelijk onredelijke wijze, met miskenning van de gegevens van het dossier of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft geoordeeld dat: *“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.”*

Evenmin toont verzoeker aan dat de verwerende partij *in casu* een invulling aan het begrip *“buitengewone omstandigheden”* zoals opgenomen in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft gegeven die strijdig is met de wijze waarop dit begrip volgens verzoeker dient te worden ingevuld.

3.9. In zoverre verzoeker de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet aanvoert, wijst de Raad erop dat het Grondwettelijk Hof exclusief bevoegd is om te oordelen of wetskrachtige normen in overeenstemming zijn met de Grondwet. Daarenboven moet worden toegelicht dat opdat er sprake zou kunnen zijn van een schending van de grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie, zoals vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, dient te worden aangetoond met feitelijke en concrete gegevens dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld (RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 5 januari 2007, nr. 166.369). Verzoeker blijft op dit punt in gebreke.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen opsomming van criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om ontvankelijk en/of gegrond te worden verklaard (cf. RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571). Voor zover dient te worden begrepen dat de verzoeker het gelijkheidsbeginsel geschonden acht omdat hij in tegenstelling tot andere vreemdelingen niet kan genieten van de instructie van 19 juli 2009, dient de Raad op te werpen dat er geen gelijkheid in onwettigheid is. De Raad benadrukt dat de instructie van 19 juli 2009 door de Raad van State werd vernietigd door arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. De vernietiging houdt in dat de instructie met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan, zodat de verzoeker er zich niet op kan beroepen om tot de schending van het gelijkheidsbeginsel te besluiten. (cfr. RvS 21 november 2012, nr. 221.439)

Er kunnen voorts geen verwachtingen gebaseerd worden op welke gedragslijn dan ook of verklaringen van wie dan ook aangaande zulke gedragslijnen die op een dusdanige manier toegepast worden door de verwerende partij dat zij haar discretionaire bevoegdheid inperkt, bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet toevoegt of vrijstelling verleent van wettelijk vereiste voorwaarden, zoals het bestaan van buitengewone omstandigheden. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door er gedurende een bepaalde periode een niet wetsconforme praktijk erop na te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270).

De Raad dient dan ook te besluit dat waar de verzoeker er zich in se over beklagt dat hij niet de toepassing krijgt van criteria van de instructie van 19 juli 2009, de Raad niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling verleend wordt van wettelijk vereiste voorwaarden. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de bedoelde instructie. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten. (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

3.10. De Raad dient vast te stellen dat de bestreden beslissing erop wijst dat verwerende partij in deze de verzoeker niet ontslaan heeft van de wettelijke ontvankelijkheidsvoorwaarde aan te tonen dat er in zijn geval buitengewone omstandigheden aanwezig zijn. Het is precies deze wettelijke voorwaarde waaraan de Raad van State herinnerd heeft in zijn bovenvermeld arrest van 9 december 2009. De Raad ziet dan ook niet in op welke wijze de bestreden beslissing dit arrest van 9 december 2009 miskent of op welke wijze de verwerende partij ontvankelijkheidsvoorwaarden zou toevoegen aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. (cfr. RvS 8 mei 2012, nr. 219.246)

De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van het gelijkheidsbeginsel wordt aangetoond.

De drie aangehaalde middelen zijn, in zoverre ze ontvankelijk zijn, niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES